

15⁰ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΞΗ: Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΜΑΔΑ: Α₄

Σχ. Έτος 2012-2013, Β΄ Τετράμηνο

ΘΕΜΑ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ:

« Κάτω Ιταλία, Σικελία: Ιστορία και Αναπαραστάσεις στον Κινηματογράφο»

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Σιαλιάκη Ευαγγελία

Οι Αφηγήσεις που ακολουθούν, είναι Αφηγήσεις γραμμένες από τους Μαθητές που συμμετείχαν στην συγκεκριμένη Ερευνητική Εργασία κι ανάλογα με το Θέμα που ο καθένας τους είχε αναλάβει. Οι Αφηγήσεις αυτές, επίσης, γράφτηκαν μετά από την Εκπαιδευτική Εκδρομή στην Κάτω Ιταλία-Σικελία που πραγματοποίησε η Α΄ Τάξη του Σχολείου μας. Εδώ, παρουσιάζονται αδρά κι όπως οι ίδιοι οι Μαθητές τις παρέδωσαν στα πλαίσια της Εργασίας που έκαναν. Οι διπλές Αφηγήσεις οφείλονται στο γεγονός πως επισκεφτήκαμε λιγότερες πόλεις από τον αριθμό των Μαθητών που συμμετείχαν στην Ερευνητική μας Εργασία, πράγμα που οδήγησε στην απόφαση κάποιοι Μαθητές να γράψουν με δική τους επιλογή. Ας ληφθεί υπόψη, τέλος, πως οι Αφηγήσεις ήταν μόνο μέρος της συνολικής Εργασίας που ο κάθε Μαθητής είχε την υποχρέωση να παρουσιάσει στα πλαίσια της Ερευνητικής Εργασίας που πραγματοποιήθηκε.

Μιχαηλίδης Θεόδωρος

ΜΠΑΡΙ

Αφήγηση

Το Μπάρι είναι όπως το περιγράφουν τα βιβλία. Η πρώτη εντύπωση είναι και η πραγματικότητα. Μια μεγαλούπολη του νότου, χωρίς τίποτα ξεχωριστό, πέρα από το λιμάνι. Με το που πατάει κανείς το πόδι του στο λιμάνι, βλέπει πόσο τεράστιο είναι και καταλαβαίνει πόσο σημαντικό είναι για την οικονομική ζωή της πόλης. Αφού βγει από τον έλεγχο και προχωρήσει, θα δει ένα τεράστιο αριθμό από φορτηγά και το κτίριο του λιμανιού. Τέλος, συνεχίζοντας με το αυτοκίνητο, διακρίνει τα μεγάλα Πανεπιστημιακά Κέντρα που στεγάζουν μεγάλο αριθμό και Ελλήνων φοιτητών. Μπαίνοντας στον μεγάλο αυτοκινητόδρομο, νοιώθει σαν να είναι στην νότια Ελλάδα, αφού υπάρχουν δεξιά και αριστερά του δρόμου τεράστια χωράφια με ελιές, όπως στην Πελοπόννησο. Το Μπάρι δεν έχει τίποτα το ιστορικό, καθώς είναι μια <<μοντέρνα>> πόλη!

Λιούτα Βαλέρια

Τάραντας

Αφήγηση

Μετά από ένα πολύ κουραστικό ταξίδι- ίσως και ένα από τα πιο κουραστικά ταξίδια που έχω κάνει ποτέ- φτάσαμε στο λιμάνι του Μπάρι. Κάναμε μια «βόλτα» μέσα στο λιμάνι με το λεωφορείο και μετά πήραμε τον δρόμο προς Τάραντα.

Μπαίνοντας στο Τάραντα, αντικρίσαμε πρώτα διάφορα εργοστάσια και μετά το περίφημο εργοστάσιο Ίλβα. Έπειτα και μέσα στην πόλη πια, περάσαμε περπατώντας δίπλα από το Κάστρο. Τέλος, μας άφησαν ελεύθερους για μιάμιση ώρα περίπου στην πόλη, μετά από μια πολύ μικρή ξενάγηση.

Η πόλη δεν ήταν έτσι όπως την φανταζόμουν με βάση όλα όσα είχα διαβάσει. Το Κάστρο το φανταζόμουν πιο απόμακρο, πιο ξεκομμένο από την πόλη. Περίμενα να υπάρχει συνωστισμός, αλλά ο ξεναγός μας εξήγησε ότι, επειδή ήταν μεσημέρι, ο κόσμος καθόταν στα σπίτια του και ξεκουράζονταν. Πολύ περίεργο αν συγκρίνει κάποιος την Θεσσαλονίκη και τον Τάραντα σε αυτό το θέμα.

Κάναμε μια βόλτα στην πόλη, για να βρούμε κάτι να φάμε, ή να πιούμε. Όλα ήταν κλειστά! Είμασταν οι μόνοι άνθρωποι που κυκλοφορούσαμε. Καθίσαμε σε ένα Καφέ κι είπιαμε αυθεντικό ιταλικό καφέ. Στο «πόδι», όπως το λένε και αυτοί. Πολύς χρόνος δεν μας είχε μείνει, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να φύγουμε χωρίς να δούμε το πανέμορφο Duomo της πόλης. Η αρχιτεκτονική, τα πάντα, ήταν τόσο μαγευτικά που μπορούσες να καθίσεις ώρες ατελείωτες και απλά να θαυμάζεις. Αφού είδαμε κι αυτόν τον ναό, είχε έρθει η ώρα να φύγουμε. Οι εντυπώσεις που μου άφησε ο Τάραντας ήταν οι καλύτερες, πέρα από κάθε προσδοκία. Η γεωγραφική θέση, τα μνημεία, αυτή η αλλόκοτη ηρεμία που υπήρχε στους δρόμους, σε έκανε να θες να την εξερευνήσεις ακόμα πιο πολύ. Αυτή η πόλη μου άφηνε μια γεύση μυστηρίου που αναμφισβήτητα, αν μου δοθεί η ευκαιρία στο μέλλον, θα ξαναπάω χωρίς δεύτερη σκέψη.

Κατσίκας Άγγελος

Αφήγηση

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΕ ΣΙΚΕΛΙΑ

Όταν ξεκινήσαμε το ταξίδι μας, από τη Θεσσαλονίκη, με προορισμό τη Σικελία, πίστευα ότι αυτή η εκδρομή δεν θα διέφερε πολύ από εκείνη στην Αθήνα πέρυσι. Αυτή ήταν η αρχική μου εντύπωση, η οποία όμως δεν επαληθεύτηκε.

Από τη στιγμή της άφιξής μας στη Σικελία, ένοιωθα κάτι οικείο να με περιτριγυρίζει. Πρώτη μας στάση για περιήγηση ήταν η Ταορμίνα ,μετά βέβαια τη Μεσσίνα. Γνωρίζαμε ότι η Ταορμίνα ήταν μια γραφική κωμόπολη, αλλά αυτό που μου έκανε την μεγαλύτερη εντύπωση ήταν το αρχαίο θέατρο. Επόμενη στάση αποτέλεσε η Αίτνα από όπου η θέα ήταν εκθαμβωτική. Τελευταία στάση για εκείνη τη μέρα αποτελούσε η Κατάνια. Με μια σύντομη επίσκεψη στο κέντρο, γινόταν αντιληπτή η εξαιρετική αρχιτεκτονική και το κάλλος των κτιρίων στην πόλη αυτή.

Η επόμενη και πιο κουραστική μέρα, ξεκινούσε με πρώτη στάση στις Συρακούσες. Τόσο στο πανέμορφο και γεμάτο με επιβλητικά κτήρια κέντρο της, όσο και στο ελληνικό θέατρο με τη λεπτομερή και αξιοθαύμαστη αρχιτεκτονική του, στα ορυχεία που οι αιχμάλωτοι Αθηναίοι δούλεψαν έως θανάτου, είχα την εντύπωση πως βρίσκω μπροστά σε κάτι εκπληκτικό. Ακολούθησε η επίσκεψή μας στην Κοιλιάδα των Ναών, στον Ακράγαντα, όπου είχαμε την ευκαιρία να ξεναγηθούμε σε αρχαίους ναούς, εντυπωσιακούς, από τους οποίους ξεχώριζε ο διατηρημένος σε άψογη κατάσταση ναός της Ομονοίας. Τελευταία στάση για διανυκτέρευση υπήρξε το Παλέρμο.

Την τρίτη μέρα μας στη Σικελία, ξεναγηθήκαμε στο κέντρο του Παλέρμο, αφού πρώτα επισκεφτήκαμε ένα σχολείο και μας έγινε ξενάγηση σε κάποιες αίθουσες. Το μνημείο που ξεχώρισε στα μάτια μας, ήταν ο επιβλητικός, και σε μέγεθος, και σε κάλλος, Ναός στο κέντρο της πόλης, το Duomo και πάλι, ενώ ένα ακόμα αξιομνημόνευτο μνημείο ήταν οι εσωτερικοί χώροι του Παλατιού των Νορμανδών. Τελευταίο μέρος που επισκεφτήκαμε ήταν η Τσεφαλού ,μια γραφική μικρή κωμόπολη στα βόρεια της Σικελίας, μετά την Ιμέρα και πριν την Μεσσίνα.

Αυτές ήταν οι περιοχές κι οι πόλεις που επισκεφτήκαμε στη Σικελία. Σε όλες τις πόλεις που επισκεφτήκαμε, υπήρχαν αρκετά κοινά χαρακτηριστικά με την ελληνική καθημερινότητα . Η φτώχεια ,η μιζέρια, η εργασία, η βαβούρα, η κίνηση, ο καθημερινός τρόπος ζωής, γενικότερα, δε διαφέρει πολύ σε σύγκριση με αυτόν στην Ελλάδα. Αυτά, σε συνδυασμό με τα αρχαία ελληνικά μνημεία που υπάρχουν εκεί, με

ώθησαν στο να βγάλω το εξής συμπέρασμα : η Σικελία ήταν ,είναι και θα είναι ένα κομμάτι της Ελλάδας.

Ραζή Στέλλα

Αφήγηση

ΜΕΣΣΙΝΗ

Μετά από ένα κουραστικό βράδυ στο πλοίο, διασχίζοντας το Ιόνιο Πέλαγος και την Αδριατική Θάλασσα φτάσαμε στο Μπάρι και στην Ιταλία. Ο δρόμος προς τη Σικελία αποδείχτηκε κουραστικός. Ύστερα από πολλές ώρες διαδρομής στο λεωφορείο φτάσαμε στα στενά της Σκύλλας και της Χάρυβδης και περάσαμε στη Σικελία. Η πόρτα της Σικελίας είναι η Μεσίνη, η οποία ήταν και ο πρώτος μας σταθμός διανυκτέρευσης. Όλοι μας ανυπομονούσαμε να φτάσουμε στο ξενοδοχείο. Περνώντας λοιπόν μέσα από την Μεσίνη παρατηρήσαμε τη νυχτερινή ζωή της πόλης η οποία δεν ήταν τόσο λαμπερή όσο τη φαντάστηκα. Μια ήσυχη πόλη με μειωμένη κίνηση στους δρόμους. Με μια πιο "βαθιά" ματιά μπόρεσα να δω την μιζέρια και τη φτώχεια που υπήρχαν στις γωνιές των δρόμων και αποτυπώνονταν στα πρόσωπα των αστέγων. Στο ξενοδοχείο λοιπόν είχαμε την πρώτη μας επαφή με την ιταλική κουζίνα. Μια διαφορετική αλλά νόστιμη μακαρονάδα και ένα περίεργα μαγειρεμένο, για τις ελληνικές γεύσεις κρέας αποτελούσαν το μενού. Αφού φάγαμε, πήγαμε στα δωμάτιά μας. Νωρίς το επόμενο πρωί αφού κάναμε την απαραίτητη προετοιμασία επιβιβαστήκαμε στο λεωφορείο για να περιηγηθούμε στη Μεσίνη. Η πόλη αν και στερείται ελληνικών μνημείων, δεν στερείται ενδιαφέροντος. Από τα πιο αξιόλογα κτίσματά της είναι ο Καθεδρικός Ναός της, ο οποίος στολίζεται με βυζαντινά ψηφιδωτά. Εντυπωσιακό είναι και το παλιό ρολόι της Cathedrale της Μεσσίνης το οποίο πλαισιώνεται από ζωδιακές εικόνες και από χρυσά αγαλματάκια, όπως το λιοντάρι και ο κόκορας που χτυπούν όταν το ρολόι δείχνει ακριβώς δώδεκα η ώρα. Στο εσωτερικό

του ναού παρατήρησα τα ψηφιδωτά και ένιωσα να με διακατέχει ένα δέος από τη μεγαλοπρέπεια του ναού. Στην πλατεία της Cathedrale βρίσκεται και ένα σιντριβάνι - φοντάνα - πλαισιωμένη από καλοδουλεμένα αγάλματα. Η μαγευτική αίσθηση που μου δημιούργησε ο ναός με ώθησε στο να παρατηρήσω και την παραμικρή λεπτομέρεια. Δυστυχώς όμως ο περιορισμένος χρόνος που είχαμε στη διάθεσή μας, μας ανάγκασε να επισπεύσουμε την επίσκεψή μας. Ξαναμπήκαμε λοιπόν στο λεωφορείο και αφήνοντας πίσω μας τη Μεσσίνη κατευθυνθήκαμε προς τις Συρακούσες.

Μυρσίνη Ζαχαρούλα

Αφήγηση

Ταορμίνα

Απ' τις διάφορες πόλεις που επισκεπτήκαμε στη Σικελία, περισσότερο με εντυπωσίασε η Ταορμίνα, το Αρχαίο Ταυρομένιον. Οι άνθρωποι, εκεί, ήταν πολύ φιλικοί, αν και η συνεννόηση ήταν δύσκολη. Είδαμε τη θέα από ψηλά και βγάλαμε πολλές φωτογραφίες. Στη συνέχεια, πήγαμε στο Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο, το Teatro Greco, όπως και στο Teatro Romano. Περιπατήσαμε στον κεντρικό δρόμο, στο Corso Umberto, όπου μπορούσε κανείς να αγοράσει souvenir και φαγητό. Επίσης, περάσαμε από διάφορες πλατείες, όπως η Piazza Duomo στην οποία υπάρχει και η Εκκλησία Duomo di San Nicola, η Piazza Minerva, δηλαδή η Πλατεία της θεάς Αθηνάς και η Piazza IX Aprile. Ακόμη, με εντυπωσίασε το μουσείο Municipio όπου, παλιά, έβαζαν τους πεθαμένους ιερείς. Εντυπωσιακοί ήταν και οι δρόμοι με τα πέτρινα σκαλιά και τα πολύχρωμα λουλούδια. Αν μου δινόταν η ευκαιρία να ξαναεπισκεφτώ την Σικελία, τότε οπωσδήποτε θα ξαναπήγαινα στην Ταορμίνα.

Συμφέρη Κατερίνα

Αφήγηση

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

Από την 7ήμερη εκδρομή που πραγματοποιήσαμε, τόσο στη Νότια Ιταλία, όσο και στην Σικελία, δε θα ξεχάσω ποτέ μία από τις πόλεις που επισκεφτήκαμε, την Ταορμίνα, αφού έχει μείνει για πάντα χαραγμένη στη μνήμη μου.

Γεωγραφικά η θέση της Ταορμίνας είναι ιδανική, καθώς βρίσκεται μεταξύ Κατάνιας και Μεσσήνας, σε μια περιοχή πλούσια σε χλωρίδα, με υπέροχα και αξιοθαύμαστα τοπία, στην Ανατολική Ακτή του νησιού της Σικελίας.

Στη διαδρομή μας με το λεωφορείο προς την Ταορμίνα, είχα την ευκαιρία να θαυμάσω το φυσικό περιβάλλον, το προστατευόμενο πάρκο της Αίτνας, τους κρατήρες που επισκεφθήκαμε, αλλά και το πλήθος των φυτών, των άγριων λουλουδιών, τα αμπέλια, τα ελαιόδεντρα, τους λοιμώνες που μας περικύκλωναν από παντού, τις παραδοσιακά χτισμένες κατοικίες των ανθρώπων.

Εν συγκρίσει με όλες τις άλλες πόλεις που επισκεφτήκαμε, η Ταορμίνα ήταν η μοναδική που μου θύμιζε κάτι από την Θεσσαλονίκη. Ίσως και για αυτό να μου άρεσε, εξ αρχής, τόσο πολύ. Ένοιωσα οικεία, σαν να ήμουν σπίτι, μια ζεστασιά και ηρεμία με κυριεύσε αμέσως.

Αυτό που μου τράβηξε, κυρίως, την προσοχή, ήταν η έντονη βλάστησή της. Μέσα στην πόλη αυτή, στα πανέμορφα σοκάκια της, αλλά και σε κάθε ένα σκαλοπάτι που συναντούσες, θα υπήρχε, δίχως αμφιβολία, κι από μία γλάστρα με λουλούδια. Το άρωμα, η μυρωδιά, η ευωδία αυτή, είναι πλέον το σήμα κατατεθέν αυτής της πόλης για μένα.

Επιπλέον, κάτι άλλο που με εντυπωσίασε, αλλά ταυτοχρόνως με έκανε να νοιώσω περήφανη που είμαι Ελληνίδα, ήταν το ελληνικό θέατρο, ή αλλιώς Teatro Greco. Οι Αρχαίοι Έλληνες φρόντιζαν, γενικά, για την καλή ακουστική στα θεάτρά τους, αλλά φαίνεται πως επέλεγαν, πολύ προσεχτικά, και την τοποθεσία τους. Η τοποθεσία στην οποία διάλεξαν να κάνουν το συγκεκριμένο θέατρο, διαθέτει μια πανέμορφη θέα προς την θάλασσα και βρίσκεται τόσο ψηλά που με καθαρό ορίζοντα μπορεί κανείς να αντικρύσει την Αίτνα. Πράγματι, το συγκεκριμένο μέρος είχε κάτι το μαγευτικό που κατευθείαν σε παρέσερνε.

Βέβαια, δε θα μπορούσαν να λείπουν και τα μαγαζιά. Μικρά και χαριτωμένα κάποια, την ίδια στιγμή που άλλα είναι μεγαλύτερα και με πλούσια ποικιλία σε κάθε είδος, κυρίως σε είδη οικιακά. Τα περισσότερα από αυτά βρίσκονται στον κεντρικό δρόμο της Ταορμίνας, στο Corso Umberto.

Τέλος, άμα μου ξαναδοθεί ευκαιρία στο μέλλον να ταξιδέψω στο εξωτερικό και συγκεκριμένα στη Σικελία, η Ταορμίνα θα ήταν από τις πρώτες πόλεις που θα ξαναεπισκεπτόμουν.

Δανάη Αργυριάδου

Ταορμίνα

ΑΦΗΓΗΣΗ

Οι πόλεις που επισκεφτήκαμε κατά τη διάρκεια της εκδρομής μας ήταν πολλές. Η κάθε μία ήταν μοναδική, παράλληλα όμως, όλες μαζί είχαν ένα κοινό στοιχείο το οποίο μου είναι δύσκολο να προσδιορίσω επ' ακριβώς. Μπορεί να ήταν οι κάτοικοι, μπορεί να ήταν τα επιβλητικά διατηρητέα κτίρια, ή πιο απλά μπορεί να ήταν ο σικελικός αέρας που εισέπνεα. Ωστόσο η πόλη που μου κίνησε περισσότερο το ενδιαφέρον και μου πρόσφερε δύο εντελώς αντίθετα συναισθήματα γαλήνης και έντασης ήταν η Ταορμίνα. Από τη μία η εικόνα της Αίτνας σε συνδυασμό με τη θάλασσα και από την άλλη η εικόνα των κατοίκων, συνηθισμένοι σε αυτό το υπέροχο θέαμα των τουριστών

που πρώτη φορά αντίκριζαν τη μοναδικότητα της Ταορμίνας. Της Ταορμίνας με τα σοκάκια , με τα μικρά μαγαζιά , με τα πέτρινα δρομάκια , δημιουργώντας μου έτσι συναίσθημα αγαλλίασης και ξεγνοιασιάς. Βέβαια η ομορφιά της Ταορμίνας δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτό το μέρος, αλλά συνεχίζει και στο αρχαίο ελληνικό θέατρο , εξίσου μοναδικό τόσο ως προς την κατασκευή του όσο και προς την υπέροχη θέα που σου προσφέρει η Αίτνα σε συνδυασμό με τη θάλασσα. Δέος και ευγνωμοσύνη κυριάρχησε εκείνη τη στιγμή μέσα μου , ευγνωμοσύνη απέναντι στους προγόνους μας που δημιούργησαν αυτόν το απέραντο πολιτισμό και μας το εμπιστεύτηκαν.

Σιωπίδου Σοφία

Αφήγηση

Κατάνια

Η Κατάνη, ή Κατάνια (ιταλ. Catania) είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Σικελίας με πληθυσμό 380.000 κατοίκους. Χτισμένη στους πρόποδες της Αίτνας, ήταν αποικία που ιδρύθηκε από Χαλκιδείς και συγκεκριμένα, από τους κατοίκους της Νάξου, της πόλης που βρίσκεται δίπλα στην Ταορμίνα της Σικελίας.

Πρώτος οικιστής της Κατάνης ήταν ο Εύαρχος που την ίδρυσε περί το 728 π.Χ. Οι Ευβοείς έχτισαν την πόλη τους πάνω σε ένα λόφο , *Κατάνε* στην τοπική διάλεκτο, κοντά στη θάλασσα και 15 χλμ από το ηφαίστειο της Αίτνας που έχει προκαλέσει πολλές καταστροφές σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας της πόλης. Η οικονομική άνθηση της Κατάνης που στηριζόταν και στο εμπόριο, και στην αγροτική παραγωγή, την έκανε στόχο για τους ισχυρούς της περιοχής, όπως οι Συρακούσιοι και οι Καρχηδόνιοι.

Πόλη βγαλμένη σαν από παραμύθι ..., χτίρια εμπνευσμένα, σε ρυθμό μπαρόκ ..., μια μουσικότητα στον αέρα και ένα λίκνισμα στο μάτι. Έτσι θυμάμαι την Κατάνια μέσα από το ταξίδι μας στη Σικελία.

Από τις περιγραφές, δεν την περίμενα τόσο όμορφη κι έτσι ανυπομονούσα να τη γνωρίσω. Αρχικά και πριν επισκεφθούμε το κέντρο της Κατάνια, κάναμε στάση σε ένα παρκάκι για να ενημερωθούμε για το τι θα δούμε. Στο παρκάκι υπήρχαν αρκετά αγάλματα, αποκεφαλισμένα. Επρόκειτο για μια συμβολική πράξη

που έλαβε χώρα, κάποτε στην πόλη, ώστε να συνετιστούν οι Άρχοντες της. Στη συνέχεια μετακινηθήκαμε πιο εσωτερικά κι αντικρίσαμε το Duomo, την Πλατεία. Ήταν η πρώτη πόλη όπου είδαμε κόσμο! Συνεχίσαμε, ώστε να «εξερευνήσουμε», όσο μπορούσαμε, τον χώρο. Μπήκαμε σε μικρά στενάκια που ήταν σαν βγαλμένα από ταινία εποχής και βγήκαμε σε κεντρικούς δρόμους, όπου οι Κατάνιοι έκαναν βόλτα. Τα σπίτια, τα περισσότερα από αυτά, ήταν σαν νεοκλασικά, χτισμένα και κατασκευασμένα από τσιμέντο, ενώ τα καταστήματα, παραταγμένα δεξιά και αριστερά του δρόμου, είχαν μεγάλες και φωτεινές βιτρίνες που μας προκαλούσαν να μπούμε μέσα. Ένοιωθες μια διάχυτη ζεστασιά.

Μετά από αυτόν τον περίπατο, συγκεντρωθήκαμε ξανά έξω από το Duomo. Ένα μεγαλοπρεπές γκρι κτίσμα, διακοσμημένο με κίονες και αγάλματα. Το εσωτερικό ήταν, ακόμα πιο αξιοθαύμαστο. Αναγεννησιακοί πίνακες και χρυσές σκαλιστές λεπτομέρειες κοσμούσαν το Ναό. Την ώρα της επίσκεψης μας, τελούνταν λειτουργία. Οι Σικελοί, προσηλωμένοι, παρακολουθούσαν το κήρυγμα του πάστορα. Πολλές λέξεις από το κήρυγμα του ήταν ελληνικές. Το χρώμα που κυριαρχούσε στο χώρο ήταν μια απόχρωση του κίτρινου προς το χρυσό και είχε αρκετή ζεστή.

Όταν τέλειωσε η επίσκεψη μας στο Ναό, ήμασταν ελεύθεροι να κάνουμε μια βόλτα στο κέντρο της Κατάνια. Εμείς αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε, πρώτα(!), παγωτό που ξεπέρασε τις προσδοκίες μου! Βέβαια, η συνεννόηση ήταν αρκετά δύσκολη, πράγμα που διαπιστώσαμε και τις επόμενες μέρες, επειδή οι Σικελοί δεν μιλούσαν κάποια άλλη γλώσσα πλην των ιταλικών, γεγονός που με πείραξε ιδιαίτερα. Χρόνος για βόλτα, όμως, μετά την «εξόρμηση» μας στο ζαχαροπλαστείο, δεν είχε μείνει. Το μόνο που προλάβαμε να δούμε ήταν το Πανεπιστήμιο και το Γυμνάσιο της Κατάνια που βρίσκονταν το ένα απέναντι από το άλλο στην Πλατεία Duomo, ενώ στον ενδιάμεσο χώρο γινόταν ετοιμασία για κάποιου είδους εκδήλωση. Αποχωρήσαμε αφήνοντας πίσω μας την ατμοσφαιρική Κατάνια για να γυρίσουμε στο ξενοδοχείο.

Μπορεί να μην είδα πολλά, παρόλ' αυτά νοιώθω ότι γνώρισα αρκετά την πόλη. Είδα, έμαθα και γνώρισα νέα πράγματα και μάλιστα μαζί με καλή παρέα. Δοκίμασα παγωτό και έβγαλα φωτογραφίες σαν τον Ιάπωνα τουρίστα που βλέπουμε το καλοκαίρι στα νησιά. Έτσι γνώρισα την Κατάνια...

Παρασκευά Αναστασία

Ταξίδι στο Παλέρμο

Αφήγηση

Μπορεί να είναι αναπόφευκτο, αν φτάσει κανείς νύχτα στο παλέρμο, να μην βρεθεί μπροστά σε κάποιο περιστατικό που θα τον κάνει να αναρωτιέται για το τι συμβαίνει. Είναι σαν να παρακολουθείται ταινία μυστηρίου!

Ωστόσο, είναι εξίσου αναπόφευκτο να μην θαυμάσει κανείς και τα υπέροχα κτίρια που στολίζουν την πόλη. Όλα δείχνουν ιδιαίτερα χρωματιστά, δίνοντας την εντύπωση ότι βρίσκεσαι σε παιδικό παραμύθι. Έχεις μια τελείως διαφορετική αίσθηση, όταν βλέπεις από κοντά την πόλη, απ'ότι στις φωτογραφίες, ή σε σχετικά κείμενα.

Γενικά, το πρωί όλα φαίνονται πιο συνηθισμένα και δεν εντυπωσιάζουν ιδιαίτερα. Ο αέρας της πόλης και η πολυκοσμία της, είναι συνηθισμένο φαινόμενο για ένα τόσο μεγάλο τουριστικό κέντρο, όπου όσο περπατάς, μπορείς να ακούσεις, εκτός από την Ιταλική και πολλές άλλες γλώσσες.

Κάτι που σίγουρα κάποιος πρέπει να δοκιμάσει είναι τα φαγητά και τα γλυκά τους, σε ένα εστιατόριο, ή ακόμα και στο δρόμο.

Όσον αφορά τα αξιοθέατα, είναι πάρα πολλά, γι' αυτό και είναι δύσκολο να προλάβει κανείς να τα επισκεφθεί όλα. Όμως αξίζει τον κόπο, γιατί ιδιαίτερη εντύπωση προκαλεί το γεγονός πως, παρά τα κοινά τους χαρακτηριστικά, λόγω του ότι τα περισσότερα είναι χτισμένα την ίδια περίοδο και έχουν την ίδια αρχιτεκτονική, διαφέρουν πολύ μεταξύ τους κι αφήνουν ποικίλες εντυπώσεις στους επισκέπτες. Κτίρια, όπως ο καθεδρικός ναός, ή τα παλάτια, είναι αυτά που προκαλούν τη μεγαλύτερη εντύπωση, καθώς, παρόλο που έχουν χτιστεί πολλά χρόνια πριν, δείχνουν εναρμονισμένα με το γύρω δομημένο περιβάλλον.

Βέβαια, αν βγεις έξω από το ιστορικό κέντρο και προχωρήσεις στη νέα πόλη, καταλαβαίνεις ότι σε τίποτα δεν διαφέρει από τις περισσότερες σύγχρονες μεγαλουπόλεις. Είναι πολύβουη, χτισμένη στους πρόποδες του βουνού Παλεγκρίνο, σε μία πολύ εύφορη πεδιάδα, με πολλή πράσινο. Ακόμη, δίνει την εντύπωση μιας πολύ περιποιημένης και πλούσιας πόλης, όπου όλα κυλούν ομαλά και οι ζωές όλων είναι ήσυχες. Όμως, αν γυρίζοντας την δεις στις φτωχικές της γειτονιές, η τελειότητα γκρεμίζεται και η μελαγχολία αντικαθιστά τον ενθουσιασμό.

Βλέποντας, τώρα, τις υποδομές, ακόμη και στις φτωχότερες γειτονιές, είναι ολοφάνερο ότι γίνεται προσπάθεια για την αξιοποίηση των χώρων, για τη βελτίωση της ζωής των πολιτών. Αν επισκεφθεί κανείς ένα σχολείο, όπως κάναμε εμείς, ώστε να δει το εσωτερικό του, αλλά και βλέποντάς το απλά απ' έξω, είναι εύκολο να μαντέψει, από το μέγεθος του και μόνο, ότι θα υπάρχουν άνετοι και ειδικά διαμορφωμένοι χώροι για να γίνονται όλα τα μαθήματα. Όλοι οι χώροι που είδαμε, ήταν πλήρως εξοπλισμένοι με τα απαραίτητα, για να γίνονται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο όλα τα μαθήματα, από την χημεία μέχρι και την γυμναστική.

Φεύγοντας από την πόλη, τα συναισθήματα είναι ανάμεικτα. Από τη μια είσαι ενθουσιασμένος με τη διαφορετικότητα, την πολυκοσμία, την οργάνωση, τα χρώματα, τις μυρωδιές, ενώ η σύγκριση ανάμεσα σε όσα είχες διαβάσει πριν πας κι όλα εκείνα που είδες εκεί, βγάζει πως από κοντά όλα είναι πιο εντυπωσιακά. Από την άλλη πάλι, ο φόβος για το γεγονός ότι βρίσκεσαι στην πόλη, επίκεντρο της διεθνούς μαφίας, σου δίνει τη δύναμη για να φύγεις.

Κατσάνος Στέργιος

ΑΛΜΠΕΡΟΜΠΕΛΟ

ΑΦΗΓΗΣΗ

Στις καταπράσινες πεδιάδες της Ν. Ιταλίας, στη φημισμένη Μεγάλη Ελλάδα, άλλων, ένδοξων εποχών, οι δρόμοι περνούν ανάμεσα από απέραντες καλλιεργήσιμες εκτάσεις, αγρούς, ελαιόδεντρα, αμπέλια και αγροκτήματα. Γη πλούσια σε καρπούς και γεύσεις, πλούσια και σε χρώμα, καθώς το στεριανό πράσινο και το μεσογειακό μπλε εναλλάσσονται διαρκώς στο βλέμμα.

Κάθε τόσο, τραβούν την προσοχή σου ένα, ή δύο ιδιόμορφα κτίσματα, πέτρινα, χαμηλά με κωνικές στέγες φτιαγμένες από πέτρες, τοποθετημένες κυκλικά, έτσι ώστε το κάθε επίπεδο να στηρίζει το ανώτερο του καταλήγοντας στη κορυφή του κώνου. Είναι οι περιβόητοι τρούλοι της Πούλιας που βρίσκονται διάσπαρτα σε όλες τις επαρχίες, από τα περίχωρα του Μπάρι μέχρι τον Τάραντα. Αλλά, σαν του Αλμπερομπέλο, της ονομαζόμενης πρωτεύουσας των τρούλων, δεν θα βρεις πουθενά.

Το Αλμπερομπέλο, σήμερα, τηρώντας την αρχιτεκτονική παράδοση, διαθέτει ανακαινισμένα σπιτάκια, τους τρούλους, μονούς και διπλούς, εμπλουτισμένα με τις απαραίτητες ανέσεις του 21ου αιώνα. Πολλές οικογένειες ζουν στο γραφικό αυτό χωριό που συγκεντρώνει μεγάλο ενδιαφέρον για τους ξένους, εξαιτίας αυτών των καταπληκτικών κτισμάτων. Η παράδοση, εδώ, δεν κινδυνεύει, αφού το Αλμπερομπέλο ανακηρύχτηκε από ως Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς από την UNESCO. Η προϊστορική τέχνη του χωριού επέζησε μέσα από τόσους αιώνες κι εμείς μπορούμε, με τη σειρά μας, να την θαυμάσουμε.

Κόγιας Αντώνιος

Αρμπελομπέλο

ΑΦΗΓΗΣΗ

Όλα τα μέρη που επισκεφτήκαμε στην Κάτω Ιταλία και στην Σικελία ήταν υπέροχα. Αυτό που με εντυπωσίασε, όμως, περισσότερο ήταν το Αρμπελομπέλο. Το Αρμπελομπέλο ξεχώριζε από τα άλλα χωριά και πόλεις που επισκεφτήκαμε, είχε πάρκα με πολύ πράσινο, φιλόξενους και φιλικούς κατοίκους και εντυπωσιακά σπίτια . Τα σπίτια τους ήταν από πέτρα και η σκεπή τους έμοιαζε με τριγωνικό τρούλο, ο οποίος είχε και ένα σταυρό ζωγραφισμένο. Με το που έβλεπες όλο αυτό το τοπίο, νόμιζες ότι βρίσκεσαι σε ένα μεσαιωνικό χωριό. Καθώς φεύγαμε, μου ήρθαν στο μυαλό όλες οι μυρωδιές και οι γεύσεις και σκέφτηκα, σίγουρα θα ξαναπήγαινα να το επισκεφτώ.